

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב - בוני וקלייד הכבוד של פריצי העד, והספינה שטה מסע-עסקים של אבא. זיכרונות מאפריקה. שושנת קאהיר הסגולה. ראן, סהרורים. **ירושלים** - ראן, זיכרונות מאפריקה. העד.

חיפה - מסע-עסקים של אבא. זיכרונות מאפריקה.

תל-אביב:

*** **זיכרונות מאפריקה** (שחף מוצג גם בכפיר בירושלים ובאורה בחיפה): סיפור-אהבה הגדול מן החיים. לפי סיפורה של

סאלנגר וידיד - האדם שבחיה

סאלנגר. נשמע עליה בעתיד) ואוהבי הבלאדה המסורתית יצנו בסיפור מסופר בצורה שיגרתית עלידי הבימאי גרמי כאגאן. בלי הפתעות וללא מעידות. את ההצגה גונב אפילו מסאלנגר הנחמדה שחקן מיקצועי מפתואר. כלב-זאב בשם ג'ד.

ארוכה הדרך

לאבא

נאטי גאן (רביחן, תל-אביב, אר-צות-הברית) - שיקאגו, 1935. שנות המשבר הכלכלי. אנשים מבוססים ברפש, גונבים, מכים מרמים. מוציאים איש מפי רעהו את פת-הלחם האחרונה. נאטי גאן, יתומה מאמה, ננטשת עלידי אביה הרץ האחרי פרנסתו ואינו מספיק להסביר את עצמו. בעלת-בית חסרת-נשמה. בית-יתומים חסר-לב ועולם של מבוגרים חסר-רחמים. כל הנתונים מובילים לכך שנאטי גאן תתקשה ותהפוך גם היא לבעיה חברתית. אבל, לא באולמני-דיסני, לא ולא! באולמני-דיסני מחכים הקברניטים הטובים של הצנוורה הקוני-סטרוקטיבית של הוליווד, שם מודדים את המירשמים הבטוחים לסרטים לכל המישפחה.

וכך, בלי סקס, בלי ניבולימה, בלי יותר מדי אלימות (גם כשיש סצינה קצרה של מילחמת-כלבים, הרי היא באה להראות כי האדם הוא החיה המזיקה באמת ואותו כלב דוברמן, שכנראה מובס, מונג את גורלו הרחק מעין-המצלמה). עושה נאטי גאן את המסע הארוך שלה לנציאת אביה. הילדים בוודאי יאהבו אותה. כי היא אמיצה ובעלת חוש-צדק ממותח. המבוגרים יוכלו להציץ בשחקנית מוכשרת חדשה. בעלת פנים מלאות הבעה וניצנים של חושניות (מרדית

סופרת בליכסן - הסופרת במציאות

שחקנית סטרים - והסופרת בקולנוע

הסופרת הרנית קארן בליכסן, ומאחוריו לקחים פוליטיים שהבימאי סידיני פולאק מעדיף להסוותם ביריעה אקוויטית רחבה. אפריקה היא גדולה, ואיש לא יוכל להניף עליה את דיגלו לאורך זמן, גם לא מתוך רצון טוב. בתפקיד הסופרת שנפטרה בשנת 1962, מופיעה מריל סטרייט בטוב בתפקידה. כשהדמיון בינה לסופרת מודגש בעזרת איפור ותלבושת מסוגננים.

*** **ראן** (צפון). יפאן. מוצג גם במיטשל ירושלים ובשביט חיפה): גאון מסכם את התנסותו בעולם הזה בנוסחה קודרת: האדם טורף את רעהו והאלוהים ממעל מתעלל בו ולועז למר גורלו. יצירה העומדת מעל לסטאנדרט המקובל גם בקולנוע העילי. הגאון: אקירה קורוסאוה.

*** **מסע-עסקים של אבא** (פאר). יוגוסלביה. מוצג גם בקרן-אור המיוחד בחיפה): אמא מספרת לבנה החולם בהקיץ שאביו יצא למסע-עסקים, אך למעשה הוא עובר חינוך-מחדש מלווה בקצת עבודת-פרך. מפני שאמר בגילוי-לב גדול מדי מה שהוא חושב, וגיטו המלשן העדיף לעזור למאהבת שננטשה לנקום בו. התוצאה: סרט פוליטי אנושי, נוגע ללב ומאלף.

רקדנים במיבחן - איפה אתה ג'ין קלי?

של הבימאי עם כוכבת שלו לשעבר אינס תורמים לעניין מאומה. ופסטנותו של אטנבורו רק מעוררת נענועים עזים לג'ין קלי (שיר אשיר בגשם) ולמייקל קיד. מה שאטנבורו החמיץ לחלוטין הם אותו רטט עמוק וכאב דחוס שאמינו את ההצגה ואת האפשרות להריח את הזיעה הפיסית של אותם חיות-בימה צעירות הנאבקות על הקרשים. בשאיפה להגיע לאתה מיקצוענות עליונה ההופכת את ברודוויי לאחת ויחידה.

געגועים לזיעה

ולקרשים

שורת המקהלה (רביחן, תל-אביב, ארצות-הברית) - אותם ש"יילכו לראות את שורת המקהלה בקולנוע יתחלקו לשני עמים שו"נים: אלה שראו אותה על הבימה (שבמיקרה זה יהיו חסרי-המזל, בסופו של חשבון) ואלה שלא ראו אותה מעולם.

מי שלא ראה על הבימה את המחזמר התופעתי הזה (11 שנה ברציפות, עשרות פרסים, מאות ביקורות נלהבות בעשרות ארצות, מיליוני צופים, בקיצור, הכל בסופר-לטיבים) עשוי ליהנות: הזדמנות להציץ לניבכי ההימור הכואב של רקדנים הזקוקים לעבודה עד כלות-הנשימה, מיבחני-בד אכזריים בשיטת חשיפה עצמית, טוטי-עניוים של מיינברך ומיינשור - ומעל לכל, אוצר אדיר של נעורים, כישרון ואנרגיה מכל רצוף, מכל צבע, מכל גזע.

אבל מי שראה את המקור בתיאטרון עם הבימוי-כוריאוגרפיה של מייקל בנט (ספר מאת גיימס קירקוד וניקולס דנטה, מוסיקה של מרווין המליש ותמליל של אדוארד קלבן) עשוי להתאכזב מרה. סיר ריצ'ארד אטנבורו (ג'נדל) אינו סובל מעודף דימיון, ועקשנותו לביים את המחזמר מנקודת-המבט של היושב באולם המתבונן בימה יוצרת רושם של תוכנית טלוויזיה בידורית, כשמדי פעם מופיע תקריב טלוויזיוני של אחד השחקנים, מבלי להיעזר במצלמה כבדמות מפעלה. בלי להעז ולפתח קולנועית את התנועה ולנצל את המרחב שיש על הבד ליצירת ביטוי שלם או מקורי, כמה פלש-בקס ביחסים

במקום

קופת-חולים

ניפגש בסיבוב (מוגרב, תל-אביב, ישראל) - למעשה, הסרט הזה לא שייך לאמנות הקולנוע, כי אם לאמנות הרפואה. מבט אחד בוועידת-חרות, מבט אחר ברחוב הישראלי, או הצצה בעיתון יומי מגלים לך עד כמה העם הזה חולה-עצבים וחסר-הומור לחלוטין. אולי משום כך יש מקום לאופרה כזו - שרשרת הלצות, ההופכות את הנמתח התורן לשותף פעיל בבדיחה, כשבכך מנטרלים את העלבון שבהשפלה, ברוח ספורטיבית בלי דרגה גבוהה של תיכחום ובלו מילים קשות. והעיקר: הפעם הבדיחות אינן בטוחות, לא וולגאריות מדי, וכדי שלא לפגוע בקורבנות מוכן ומזומן להם הפרס הקטן - לפגוש את מר תעלול, בכבודו ובעצמו. יהודה ברקן, ולהנציח את הדיוקן עם האמן בסרט ישראלי, שלפי הנסיון יהפוך ללהיט לוהט. בין המתחיות יש, כמו תמיד, כמה מקוריות יותר וכמה מבריקות פחות. החביבות ביותר הפעם הן מתחיות-הכלבים, המוכיחות שוב שלא כדאי להופיע על הבד עם ילדים או עם כלבים, כי הם גונבים את ההצגה. אותו עץ זז, כשהכלב משוכנע כי הישקה אותו, או הכלב העוקב אחרי כדור שאיננו בנמצא רק משום שהוא שומע את החבטה, משעשעים ביותר, אשר לתרומת הטבע, בדמות החזית של דנטה - זוהי מהתלה

דנטה, ברקן ולנגפורד - תרומת הטבע

נחמדה על המבוכה האוחזת בגבר נוכח חלום המתקרב אליו יותר מדי. אם כבר להיפגש בסיבוב בפורים - אז אולי מוטב כך, בלי פטישים.

